

Prof.dr.hab. Valeriu Dulgheru
Prezentarea cărții „Dor de Țară”
Autor: Ion PARASCHIVOIU

„N-am uitat foșnet de codrii / Nici susurul de izvor.
Porți în tine doina Țării / Porți și grija de popor.”
(Ion Paraschivoiu)

Este strigătul unui român, plecat în străinătate de mult timp, permanent mistuit de dorul de Țară, chiar dacă acolo în străinătăți s-a realizat în plan profesional și social foarte bine. Este Ion Paraschivoiu prof.dr.ing. la Ecole Polztechnique de Montreal, Canada, specialist recunoscut în lumea întreagă în domeniul aerodinamicii. Poate acest dor de țară l-a impus să caute conaționali pe continentul american, aducându-l în comunitatea românească, care întrunește români din lumea întreagă – Academia Română-Americană de Arte și Științe ARA. Poate acest neconținut dor

Reputat profesor și cercetător, discipolul savantului cu renume mondial în aerodinamică Elie Carafoli, emigrat în Canada din 1976, conferențiar universitar din 1984, profesor titular din 1987, iar din 1990 prin concurs internațional obține titlul de „Chair Professor” al catedrei „I.A.Bombardier”, excelent expert în aerodinamica turbinelor eoliene.

L-am cunoscut pe prof. Ion Paraschivoiu de mai mult timp ca pe un bun inginer, profesor, savant recunoscut. Nu i-am cunoscut până acum latura poetică. De fapt o vorbă înțeleaptă spune că „...nu există un inginer care să nu fi scris în viața sa măcar o poezie”. Inginerul Ion Paraschivoiu a scris o întreagă carte de poezii, adunate pe parcursul a peste 30 de ani, având sugestivul titlu „Dor de Țară”.

Prima poezie „Scrisoare de dor” a scris-o în 1978, la doar doi ani de „evadare” a Patriei (este soarta multor români evadați în perioada ceaușistă. În acest sens cunosc un alt mare român evadat de mult timp în Germania – Florin Ionescu). „N-am uitat nici pe bunicul aranjând mustața, / Nici bunica ce torcea șănă, făcând ață; / N-am uitat nici mâța neagră jucând motocei, / Nici căsuța cea bătrână, colț cu ghiociei... / Atunci voi fi ferice ca îngerul ceresc / Căci m-am jucat aeeva, în graiul românesc”. Poezia „Limbi române” scrisă în a. 1980 este o odă adusă frumoasei limbi materne: „O scumpă avuție din Daci și din Români, / Ce un popor formară de două mii de ani, / Lăsând ca moștenire cea mai de preț comoară / O limbă românească, curată, unitară...”. „Unde-i mama ce veghea la fereastră după mine? / Unde-i codru, ce-mi vorbea muza lui să mă inspire? / ...Unde e credința sfântă ce-o purtăm sfioși în sânge? / Unde e iubirea noastră celui drag, celui ce plânge? / ...Limba noastră românească s-o păstrăm în armonie / Departe de țara dragă să fim toți o Române!”. Frumoase, vibrante versuri. Din păcate diaspora românească nu sunt toți „O Românie”.

UNDE-I ȚEPEȘ, UNDE-I ȘTEFAN?

Par-la-ment și gu-ver-nanți,
Virtuoși la spus minciuni,
Doi de Vlad și nici un Țepeș,
Unde mergem, oameni buni?

Când unu-njură, altul fură,
De-s cherceliți, asta cum vine,
Atunci când urcă la volan,
Nu ne fac Țara de rușine?

Sunt și care-mpușcă oameni,
C-așa-i primit, în cot îi doare,
În fața legii spun minciuni,
Că ei, n-au fost la vânătoare.

De-așa eroi nu ducem lipsă,
Din cei nebuni să se jertfească,
Doar dacă s-ar găsi un sponsor,
Bogat și gata să plătească.

Oameni lași și oameni mici,
Precum ar fi la fund o bubă,
Pentru-o sumă... frumușică,
Ei gata sunt să stea la dubă.

Doamne, ai lipsit o vreme,
Poate că ai uitat de noi,
Și dacă nu, pe cei cu buba,
Du-i la groapa de gunoi.

Dacă poți, adu-l pe Ștefan,
Și pe Țepeș, pari găsim,
În pădure la Domneasca,
Doar un pic să-i ascuțim.

Câte unul în toată ziua,
Tras în par, perfect să fie,
Țepeș... va avea de lucru,
Iar pe Ștefan... la domnie.

VicCo - 2013

Spicuri din volumul 2 de versuri „Prologul marilor iubiri”

NICIODATĂ NU-I TÂRZIU

Îngropat între patru pereți,
De pe foi de culoarea zăpezii,
Chip de lut, rătăcit prin nămeți,
Felinar, ard la marginea străzii.

Va dori cineva să-mi asculte,
Tot ce-n suflet cu anii am strâns,
Am a spune atâta de multe,
Și mai multe la umăr de plâns.

Niciodată nu este târziu,
Să respir în duet cu Pământul,
Despre care atuncea când scriu,

SĂRUT FEMEIE

Sărut femeie mâna ta,
În ea-i atâta gingășie,
Atâta dragoste eternă,
De Mamă, soră și soție.

Ce ochi senini, ce ochi albaștri,
De unde-n tine atâta toamnă
Un Univers fără de margini,
Ascuns în chipul tău de Doamnă.

Privirea ta mă buimăcește,
Mai rătăcește printre nori,
Ce nu te-ntreb, răspunsu-i
Da! La invitația... să zbori.
Drept icoană-mi servește
cuvântul.

CE ESTE VIAȚA

Uneori... mă plictisesc,
De atâta viață bună,
De atâta viață rea...
Ca și mine... o nebună.

Uneori eu fug de ea,
Alteori și ea de mine,
Ne-ntâlnim de obicei,
Plângem și ne este bine.

PE ALEEA CU SALCÂMI

Pe alea cu salcâmi,
Unde ne plimbam în doi,
Toamna vine și se duce,
Lasă-n urmă vânt și ploi.

Ași mai sta cu ea la vorbă,
Întrebări să-i pun... o mie,
De ce pleacă-așa devreme,
Numai ea răspunsul știe.

Pe alea cu salcâmi,
Bânci pustii, copacii goi,
Toamna azi, ca o străină,
A trecut pe lângă noi.

SUB SCUTUL IERNII

“Arta de a muri”

Rămân de-a iernii alb sedus,
Prin inocența-i an de an...
Sub scutul iernii doarme dus,
Un parc... în stil bacovian.

Sub dealuri albe de zăpadă,
Se-ascunde zarea, e pustiu,
Moi pana-n călimara iernii,
A iernii farmec să-l descriu.

Înșir cuvinte, alb pe alb,
Poate cândva le va citi,
Un cineva cu suflet mare,
Ce multe am a-i povesti.

E paragraful cel din urmă,
Când tot ce-a fost nu va mai fi,
Așa e omul, viață-ntreagă,
Învață... „Arta de-a muri”.

PEGAȘI

Herghelii de pegași
Stele pasc din poezie,
Înhămați, mai buni trăpași,
Muza până azi nu știe.

NINGE - NINGE

Ninge, ninge și iar ninge,
Taina ochilor smeriți,
Focu-n vatră rar se stinge,
Între doi... îndrăgostiți.

Ninge, fulgi-n loc nu stau,
Ei se-așează peste tot,
Ninge peste nu mai vreau,
Ninge peste nu mai pot.

Ninge, ninge cu petale,
De cais și flori de măr,
Dealul alb a curs la vale,
Sa oprit la mine-n păr.

Ninge, ninge și iar ninșe,
Anul marilor schimbări,
Lumea bea să se îmbete,
Eu mă-băt cu sărutări.

ULTIMUL HOTAR

Ceva-mi oprește pasul,
Doi ochișori întrebă:
Așa-i că sunt frumoasă,
De unde-atâta grabă?

Oprește-te pe-o clipă,
Sunt cea din Paradis?
Încetinește-ți pasul,
Să-ți împlinești un vis.

Distanța î-ți permite,
Să mă admiri și doar,
Cămașa de pe mine,
E ultimul... hotar.

Dacă te simți ostaș,
Să intri-n luptă gata,
Curaj, încarcă-ți arma,
Să lup pe cinste-s gata.

Mă poți lua ostatec,
Și împușca, de vrei,
Am doar o rugămintă:
- Cu tine să mă ei.

MAMA

Femeia, pe care am iubit-o,
Dacă-i să stau să mă gândesc,
A fost și va rămâne... Mama
Ea nu-i, dar eu o mai iubesc.

CE-I SĂRUTUL

Ce-i sărutul de femeie,
Cu flori de prima oară,
Când se-mparte tot în două,
Făcând inima să stea,
De bătut, ca mai apoi,
În alt ritm să bată iară.

Ce-i sărutul de femeie,
Ce gust are la-nceput,
Ea, amețitor de dragă,
Foc aprins dintr-o scânteie,
Eu o știu cu gust de fragă,
Vin din care-am mai băut.

Spicuiri din volumul 3 de versuri „Magna”

SÂNGELE APĂ NU SE FACE

Nu poate spune „L” și „R”,
Îi spune Magda, nume sfânt,
Nu are margini Universul,
Cu-a ei venire... pe Pământ.

O iau în brațe, mă cuprinde,
De mă topesc, ca lumânarea,
Să spun ce simt, nu am cuvinte,
Mi se oprește..., răsuflarea.

Abia aștept ca să-mi revin,
Să conștientizez momentul,
C-am strâns la piept un îngerăș,
Cu el marcând evenimentul.

Moi pana-n stelele din cer,
Apoi un pic o moi în Soare,
Și-n infinit, fără să-l tulbur,
Ca versului să-i dau culoare.

Să-l fac să sune, să trăiască,
În timp, o urmă de rămâne,
Î-mi pune-o viață în valoare,
Cel mai de preț: și azi, și mâine.

Buneu Victu (Bunelul Victor), nu-i
nici o greșeală.

Sângele apă nu se face,
Oriunde n-ar sări surcica,
Cum nu există pentru mine.
Nimic mai scump ca nepoțica.

PÂINEA NOASTRĂ... CEA DE TOATE ZILELE...

Sus, în palma dealului
Crește floarea soarelui,
Dimineața-ntoarce capul
Și salută mândră satul,

Seara pleacă la culcare
Închinându-se la Soare,
Și-așa face zi de zi,
Fără a se obosi.
Soare-n cer și pre Pământ,
Soare-n suflet și-n cuvânt.

Soare, Soare-frățioare,
Raza ta din cer coboare,
Și prin geam pătrundă-n casă,
Lângă Pâinea de pe masă,
A noastră, cea de toate zile,
Sfințit să-i fie numele,
La locul ei de cinste,
Lângă un boț de sare,
Caldă, rumenă, gustoasă,
Ajungă pentru fiecare.

PRIMA POEZIE

A mea primă poezie,
Cer albastru, Lună, stele,
Coborâte pe hârtie,
Le închin Măicuței mele.

Celei care m-a născut,
Oricât nu ia fost de greu,
Celei care m-a crescut,
Cu credință-n Dumnezeu.

Tot de ce a fost în stare,
Su-fle-tul și i-ni-ma,
Le-a amestecat cu Soare,
Pentru mine, Mama mea.

Vie fie-i amintirea,
Despre scumpa Mama mea,
Mamele din toată lume,
Veșnică, de-a pururea.

CINE M-A IUBIT MAI MULT?

- Cine m-a adus pe lume?
- Explicați-mi adevărul,
- M-a crescut, mi-a dat un nume,
- Mama mea... cu ochi ca cerul.

- Cine lungi povești mi-a spus,
- Pe genunchi m-a legănat?
- M-a urcat pe umeri sus,
- Tatăl meu... cel mai Bărbat.

- Cine m-a iubit mai mult?
- Până azi să nu-mi dau seama,
- De-am ajuns să fiu cărunt,
- Scumpii mei: Tata și Mama.

- Cine m-a adus pe lume,
- Rândul meu să-i pomenesc,
- M-au iubit, mi-au dat un nume,
- Nume scump, Dumnezeiesc.

- Părinții mei: Tata și Mama,
- Ai mei Părinții: Tata și Mama.

SOARE-SOARE

Soarele-i rotund și copt,
Numai bun e de mâncare.
Iar nepoți la masă... opt,
Toți î-l roagă să coboare.

Musafir... de zile mari,
E poftit să intre-n casă,
Căci așa-i la gospodari:
Intri-n casă, șezi la masă.

Doar că Soarele e Soare,
Veșnic este ocupat
N-are poftă de mâncare,
Și de-aici... ia refuză.

Soare, Soare, Soricică,
Dacă să cobori nu poți,

Mai așteaptă-olecuțică,
Vin la tine... opt nepoți.

Vin pe jos și de-a călare
Vin la tine, Crai ceresc,
Cu povești prin buzunare
Ca să-și spună: Te iubesc!

VRĂBIUȚA CIP-CIRIP

Prin perdeaua de la geam,
Slab răzbate Soarele,
După geam e Primăvară,
S-au umflat pâraiele.

Până mai ieri șuvițe mici,
Azi au ieșit din albie,
Într-un pom, albit de flori,
Cip-cirip... o vrăbie.

Cip-cirip de dimineață,
Gălăgie, forfoteală,
Parcă-ar fi o clasă-ntâia,
De elevi... la școală.

FIRICEL DE IARBĂ

Firicel de iarbă crudă,
Firicel de iarbă-aleasă,

Ploaia creștetul îi udă,
Care este bun de coasă.

Soarele, când sa trezește,
Î-și spală cu roua fața,
De iarbă se-ndrăgostește,
Iarbă! Bună dimineața!

Bună dimineața, Lume,
Cordial salut la toți,
Soarele e pus pe glume,
Iarba-i cea mai cu nepoți.

DOUĂ VRĂBII

Două vrăbii pe-o crenguță,
Drept de draga dimineață,
De la, care-i mai frumoasă,
Se sfădesc parcă-s la piață.

Și spre marea lor rușine...
Una-i mare, alta-i tare,
De la „care-i mai frumoasă”,
Sfada..., a luat amploare.

Zboară zeci de pene-n aer,
Sar scânteii..., ca la pojar,
Până la urmă se împacă,
Dar sunt vrăbii, totu-i clar.